

på samme tid – det vender jeg tilbage til – men vi har aldrig forestillet os, at det var realistisk, at de kunne blive medlemmer på samme tid.

Det er også at forholde sig til den europæiske virkelighed.

Jeg vil gerne takke ordførerne for Socialdemokratiet og De Radikale Venstre, og det er vel ikke så mærkeligt, men jeg vil især takke ordførerne for V og K, fordi de begge, både fru Charlotte Antonsen og hr. Kent Kirk, fastholdt perspektiverne i denne sag.

Jeg vil også gerne takke for den tilslutning, der er fra hr. Holger K. Nielsen til den linje i forslaget til vedtagelse, som helt udtrykker regeringens syn på, hvad der bør vedtages her og nu. Det er centralt for regeringen at sikre det, som hr. Holger K. Nielsen og andre har talt om: at når udvidelsesstrategien er fastlagt, står fem lande ikke tilbage med tomme hænder. Det skal vi sikre, og det tror jeg vi kan.

For det første fremgår det jo af det luxembourgske formandskabs ideer, at der skal være en samlet start, hvor alle 11 ansøgerlande deltager.

Dernæst, at alle 11 kandidatlande skal have udarbejdet særlige tiltrædelsespartnerskaber, som altså er skræddersyede aftaler mellem EU og de enkelte lande, og som indeholder retningslinjer for, hvorledes man skal gå frem i det videre samarbejde, og alle landene deltager i dette.

Og for det tredje skal der foregå en gennemgang af EU's regelsæt med alle kandidatlandene, og det er en gennemgang, der ikke – som foreslået af Danmark og Sverige – bliver med alle landene samlet i samme lokale, men med hvert enkelt af kandidatlandene for sig.

Det er også sådan, der vil være en forskel på den gennemgang. De lande, som er længst fremme i henhold til Kommissionen, vil få en gennemgang, der er mere, skal vi sige præget af forhandling, eller som det hedder med et frygteligt ord: en forhandlings-specifik gennemgang. De andre lande vil få en analytisk gennemgang, altså en gennemgang præget mindre af forhandling. Men alle er med til denne gennemgang af det regelsæt, der skal gælde, og alle er dermed også i den situation, at de kan gøre sig overvejelser over, hvorledes de kan tilpasse deres egne regler til de regler, som er EU's.

Endelig foreslog Kommissionen i mandags under ministerrådmødet af udenrigsministre, at der skulle være en såkaldt indhentningsfond, som skal virke netop her og nu i de kommende

år. I 1998 og 1999 vil man skaffe yderligere penge inden for rammerne af PHARE-programmet til at hjælpe specielt de lande, der er længst tilbage. Det er en principielt meget vigtig tilkendegivelse fra Kommissionens side, som vi er glade for. Vi vil med forventning se frem til, hvordan der kommer kød og blod på denne nye idé, som tydeligt er inspireret af den kritik, som bl.a. der fra dansk side og svensk side har været rettet imod hele førtiltrædelsesstrategien. Det er jo ikke noget, vi er færdige med, men jeg mener, det er en vigtig side af hele denne sag.

Og så en bemærkning, og kun en bemærkning mere, og den har noget at gøre med udvidelsen. Lad os se på, hvad det egentlig er, der er sagt om udvidelsen med de 5 og de 20 osv., eller hvor mange lande det er, der kan deltage. Selve Amsterdamtraktaten siger ikke et ord om, hvor mange lande der kan blive medlem. Amsterdamtraktaten er på det punkt helt uden antydninger af dette. For så vidt angår Amsterdamtraktaten, kan der være nye medlemmer uden begrænsninger. Der er knyttet en protokol til Amsterdamtraktaten, og denne protokol siger det, der er kendt, og jeg vil da gerne citere det, for at det skal stå så klart som muligt:

»Mindst et år før antallet af medlemsstater i Den Europæiske Union overstiger tyve, indkaldes der til en konference mellem repræsentanter for medlemsstaternes regeringer med henblik på at foretage en generel revision af traktaternes bestemmelser om institutionernes sammensætning og funktionsmåde.«

Og tidligere i den samme bestemmelse i protokollens art. 1 er der sagt noget, som jo er det eneste sikre, nemlig at de lande, der i dag har to kommissionsmedlemmer, vil miste det ene, når vi overhovedet påbegynder udvidelsen. Det er, hvad der faktisk står. Og der er altså ikke tale om, at traktaten på nogen måde begrænser antallet af nye medlemsstater til 5. Det er simpelt hen ikke rigtigt. Derimod er det rigtigt, at før antallet af nye medlemsstater overstiger 20, så indkaldes der til en regeringskonference, hvor vi skal drøfte en generel revision, uden at det er sagt, hvad denne drøftelse skal endes med. Det er kendsgerningen, og den synes jeg man skal prøve på at holde fast ved.

Jeg vil slutte med endnu en gang at sige tak til de ordførere og de partier, som har støttet udvidelsesperspektiverne og støttet den linje, som skal være regeringens linje under det kommende topmøde. Så kan jeg konstatere, at mens der mellem partier, der står bag EU og Amster-